

[Rager.]

resultater, man kommer til i enighed med den højtærede handelsminister, hvis opgave det så må blive, når ordførerne ved anden behandling har gjort rede derfor, at give det sin allerhøjeste velsignelse. Det er vist vejen, vi må gå.

Jeg sagde før, at når jeg kunne gå med til at forlænge loven uændret, var det ikke, fordi det er et pragtstykke af en lov. Nu kan jeg først vende mig til den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, der mente, at situationen var den, at vi nærmest måtte regne med, at prisloven og priskontrollen i den kommende tid måtte skærpes. Jeg er ikke uenig med ham deri. Og vi vil også begge — formentlig — stemme for § 1, stk. 2, hvori der står ganske det modsatte af det, vi er enige om. Der står nemlig, at det gælder om at få fremmet en afvikling af de ekstraordinære prisforanstaltninger og en tilbagevenden til normale forhold. Det gjaldt i fjor, da vi vedtog loven, og i år vedtager vi den uforandret, fordi det er det letteste; det bliver vanskeligt, hvis vi skal begynde at ændre den. Men der står noget her, som er i diametral modsætning til, hvad både det ærede medlem hr. Lars P. Jensen og jeg mener. Loven er i virkeligheden sådan helt igennem. Jeg har set i de sidste dage, hvor der har været talt om prisaftaler, at det i „Social-Demokraten“ har været fremhævet, at priskontrolrådet havde ikke nogen forpligtelse til at påtale, hvis der var noget urimeligt i de prisaftaler, som blev anmeldt. Man siger: åh, der er så mange af dem, det kan vi skam ikke nå! Ja, men der står i § 14, stk. 1:

„Finder priskontrolrådet, at priser eller forretningsbetingelser er urimelige, påhviler det rådet at bringe forholdet til ophør ved forhandling med de pågældende eller ved et pålæg i så henseende.“ Jeg ved ikke, om rådet ikke kan overkomme at administrere det, det skal. Rådet er stort nok, og det koster tilstrækkelig meget. Men der står her, at det *skal*, og dette må af den, der ikke undlader at indgive anmeldelse, og som ikke får en påtale, selvfølgelig opfattes således, at den er godkendt. Når rådet *skal* påtale, når en statsinstitution *skal* påtale, så kan det ikke nytte, at den siger: det kan vi ikke — for så udsætter den sig for, at man kommer til den nævnte konklusion.

Så siger man, at en hel del aftaler ikke er anmeldt rettidigt. Det er en stående kliché i statstidende, og det virker ikke sådan absolut befordrende på retsbevidstheden,

at der altid står, at de er ikke anmeldt i overensstemmelse med loven. Jeg har set, at man siger: nu vil vi også til at tage fat på det og idømme bøder. Det kan man heller ikke, det har man lukket for ved § 18; der har man af de forskellig ting, der kan gøres imod loven, taget bl. a. dette ud: „rettidig anmeldelse“ — og hvis den ikke er foretaget, ja, så kan ministeren pålægge den pågældende en daglig eller ugentlig bøde, der kan inddrives ved udpantning, hvis han ikke opfylder sin forpligtelse. Men det vil altså sige, at man skal først opdage det, og det kan tit være svært, der kan ligge mange aftaler mellem to eller tre mennesker, der ikke er anmeldt. Hvis man opdager det, så kan man efter mit skøn ikke gøre noget, når § 18 er der, før man har sagt: der er en anmeldelsespligtig aftale, vil du nu være så venlig at anmelde den; og hvis manden så ikke gør det, kan ministeren pålægge ham dagbøder, men ikke før.

Når vi nu kommer i udvalg, må vi se at gøre nogle bemærkninger i betænkningen om alle de lovparagraffer, som vi er enige om at vedtage, men som i virkeligheden er stridende mod det, vi vedtager, eller er ufuldstændige. Det skulle jo ikke være sådan, at almindelige mennesker og også dygtige jurister læser en lov på een måde, og kun den administrerende myndighed læser den på en anden måde.

Der er jo dette spørgsmål om priser, fastsat i henhold til §§ 11 og 13, og der ved jeg, at der fra priskontrolrådet til en brancheforening foreligger en udtalelse om, at man ved regulering af handelsavancer vil tage det hidtidige avancenniveau for de enkelte varer frem som værende af betydning, men navnlig vil priskontrolrådet ved afgørelsen af, om avancen ved enkelte varer bør forbedres, lægge stærk vægt på, hvorledes branchens indtjeningsforhold som helhed har udviklet sig.

Jeg forlanger ikke, at den højtærede handelsminister i dag under forhandlingen her skal svare på, hvorledes dette standpunkt forsvares. For det forekommer, at varer, der falder ind under §§ 11 og 13, må behandles således, som der står i paragrafferne, og man kan ikke ved bedømmelsen af, om der er rimelig avance på disse varer, tage hensyn til, hvad den pågældende virksomhed eventuelt måtte tjene på varer, der forhandles på grundlag af § 8; men loven har altid været sådan fortolket. Jeg erindrer, at også i gamle dage havde vi en paragraf i denne lov om, at der skulle tages hensyn til stigende lønninger. Dog måtte de lønninger, der faldt indenfor et vist i loven angivet